

[Udenrigsministeren]

eller andet sted. Jeg har selv med stor fornøjelse besøgt Støvrings venskabslandsby i Kenya, Kisumu, en ganske betagende oplevelse af, hvordan en jysk landsby sørgede for at få et fornuftigt samarbejde i gang med en landsby i Kenya. Her kan Danida så træde hjælpende til via hjælp af den lille lokale flekspulje, vi har til den slags; den er meget beskeden, og den har gjort god gavn på dette sted. Sådan noget kunne man gøre andre steder, og jeg opfattede også hr. Dutofts tanke ikke som en opfordring til, at vi nu skal sætte et stort offentligt apparat i gang for at fremme den slags, men at vi skal opmuntre til det og også være parate til at bakke det op dér, hvor det vokser frem.

Men når vi så taler om koncentration, har det jo hele tiden stået klart, at vi kommer ud i vanskeligheder, når vi skal til at vælge samarbejdslande. Det er der ikke noget mærkeligt ved, for det er altid vanskeligt at skulle vælge. Der er vældig mange, der har bud i den sag, og vel at mærke ud fra vidt forskellige hensyn. Men det afgørende må være, at i et så vigtigt spørgsmål træffer vi afgørelsen ud fra en kvalificeret bistanbspolitisk vurdering. Vi har allerede lavet en række analyser af situationen og mulighederne i en række potentielt vigtige samarbejdslande, og det skal vi nu til at diskutere i Folketingets Udenrigsudvalg. Det er tanken, at Udenrigsudvalget på grundlag af det samlede materiale skal få lejlighed til at gå i dybden med disse ting, før der bliver taget endelig stilling.

For at fjerne en misforståelse, som jeg anede i hr. Riishøjs bemærkninger, skal jeg understrege, at det selvfølgelig er regeringen, der træffer valget; men jeg vil også gerne føje til, at det er et valg, der vil blive truffet på grundlag af meget grundige drøftelser med Udenrigsudvalget, så jeg kan her give fru Helle Degn tilsagn om det meget tætte samarbejde omkring landevalget, som fru Helle Degn udtrykte ønske om i sit indlæg.

Så er der spørgsmålet om fattigdomsorientering. Her vil jeg godt straks sige, at der intet som helst belæg er for de påstande, der er blevet fremført om, at handlingsplanen og det udspil, der er kommet med et landevalg, skulle lægge op til en ændring af fattigdomsprofilen i dansk bistand. Jeg har også i redegørelsen understreget fattigdomsorientering som en af de grundlæggende målsætninger for bistanbspolitikken, som slet ikke er oppe til diskussion i

denne forbindelse, og handlingsplanen rokker heller ikke ved dette helt fundamentale princip; det vil vi være i stand til at sandsynliggøre, når vi kommer i gang med arbejdet i Udenrigsudvalget.

Et andet vigtigt punkt er dette, at vi vil gå over fra at yde lån til at give gaveydelse. Her må vi erkende, at det er på tide, at vi indretter vores bistand på en måde, der svarer til nutidens realiteter i udviklingslandene. Alle de donorlande, som vi sædvanligvis sammenligner os med på bistanbspolitikens område, har enten afskaffet lånebistanden eller benytter kun denne bistandsform i yderst begrænset omfang. I en tid, hvor gældsbyrden er den mest tyngende og udviklingshæmmende faktor for udviklingslandene, ville det også være forkert, hvis vi baserede de næste mange års bistansssamarbejde på yderligere låntagning, yderligere gældsstiftelse for modtagerlandene. Derfor har jeg med tilfredshed konstateret, at der synes at være bred opbakning omkring dette princip, som vi også nu vil diskutere nærmere med Finansudvalget i den kommende tid.

Så er der flekspuljen, der er gået hen og er blevet det store, grimme dyr i debatten op til i dag, og jeg synes måske nok, der er mange, der her ser spøgelse ved højlys dag. Det er egentlig en skam, for selv om man da kan høre mange steder, at der er ganske god forståelse for og opslutning om selve formålet og den bærende tankegang bag forslaget, viger man altså alligevel tilbage for at ville afsætte den nødvendige, meget beskedne ramme for at få en mere fleksibel administration.

Jeg er da også enig med dem, der har sagt, at det væsentlige ikke er, om vi når frem til målet på den ene eller på den anden måde, og lad os derfor ikke hænge os i procedurekonstruktioner, men lad os i stedet for prøve at finde frem til konkrete løsninger på de problemer, som vi er enige om skal løses. Det er også den holdning, jeg har givet udtryk for i selve redegørelsen, og jeg ser frem til konstruktive drøftelser herom. Jeg har allerede haft en første kontakt med Finansudvalget om mulighederne for at gøre arbejdet mere fleksibelt, og det er et samarbejde, som jeg regner med vil fortsætte i den kommende tid.

Så er der spørgsmålet om fordelingen af vores bistand. Her er ikke lagt op til nogen ændring i fordelingen mellem multilateral og bila-